<<ՍԵՎԱՆԻ Խ. ԱԲՈՎՅԱՆԻ ԱՆՎԱՆ ԱՎԱԳ ԴՊՐՈՑ>> ՊՈԱԿ

ՀԵՐԹԱԿԱՆ ԱՏԵՍՏԱՎՈՐՄԱՆ ԵՆԹԱԿԱ ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻ ՎԵՐԱՊԱՏՐԱՍՏՄԱՆ ԴԱՍԸՆԹԱՑ

ԱՎԱՐՏԱԿԱՆ ՀԵՏԱԶՈՏԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏԱՆՔ

ԹԵՄԱ՝ Մանկավարժությունը որպես գիտություն և արվեստ

ՀԵՂԻՆԱԿ Աիդա Մովսիսյան

ԽՈՒՄԲ / ԱՌԱՐԿԱ Օտար լեզուներ / ֆրանսերեն

ՂԵԿԱՎԱՐ

ՍԵՎԱՆ 2023

Բովանդակություն

Մանկավարժությունը որպես գիտություն և արվեստ - էջ 1

Գործնական մանկավարժության մեթոդաբանությունն ու մեթոդները - էջ 3

Ուսուցման նպատակներն ու ձևերը - էջ 5

Ուսուցման գործընթացի կառուցվածքը - էջ 7

Մանկավարժական տեխնիկա - էջ 13

Ֆրանսերեն լեզվի զարգացմանը նպաստող մեթոդների կիրառումը - էջ 16

Տեսաֆիլմը օտար լեզվի դասերին - էջ 18

Եզրակացություն - էջ 20

Օգտագործված գրականության ցանկ - էջ 21

Ներածություն

Հետազոտության մեջ անդրադարձ եմ կատարել գործնական մանկավարժության և մանկավարժի հմտություններին որպես գիտություն և արվեստ, ինչպես նաև օտար լեզվի դասավանդման մեթոդներին և եզրափակել եմ օրինակով: Մարդկության պատմության զարգացման ներկա փուլը ենթադրում է առավելագույն ջանքերի ներդրում կրթված հասարակության կերտման և համակողմանիորեն զարգացած, բազմակողմանի գիտելիքների տիրապետող ներդաշնակ անհատի ձևավորման գործում:

Այսպիսով, կրթական բարեփոխումների ներկա փուլում օտար լեզուների ուսուցման առաջնահերթ խնդիրը պետք է դառնա խոսքաստեղծման կարողությունների և հմտությունների ուսուցանումը, մի բան, որ որոշակի դժվարություն է ներկայացնում, հատկապես, եթե հաշվի առնենք այն հանգամանքը, որ այդ գործընթացում կարևոր տեղ պետք է հատկացվի ուսումնասիրվող լեզվի աշխարհին ու մշակույթին առնչվող խոչընդոտների հաղթահարմանը, քանի որ Է. Սեպիրի բնութագրմամբ կենդանի բնական մարդկային լեզուն չի կարող գոյություն ունենալ մշակույթից դուրս, այն ներկայացնում է հանրորեն ժառանգված գաղափարների և գործնական հմտությունների ամբողջություն:

Մանկավարժությունը որպես գիտություն և արվեստ

Հայ մշակույթի նշանավոր գործիչներից մեկը Ղ. Ալիշանը գրում է << Քան զդաստիարակաց արվեստ չիք դժնդակ և բազմազգույշ >> Եվ իրոք, դաստիարակության արվեստը բարդ և ոչ դյուրին արվեստ է, որին տիրապետել ու համար պահանջվում են թե բնածին ընդունակություններ, թե համառ և երկարատև մասնագիտական պատրաստվածություն, թե ստեղծագործական մոտեցում և այլն: Մանկավարժությունը գիտություն է ուսուցման և դաստիարակության, կրթության և անձի զարգացման մասին: Այն ուսումնասիրում է նաև մանկավարժի մասնագիտական որակները, մանկավարժական աշխատանքում վարպետության դրսևորման առանձնահատկությունները, մանկավարժական վարպետությանը տիրապետել ու ուղիներն ու միջոցները և այլն: Ուսուցիչը ուսումնադաստիարակչական աշխատանքներում իրագործում է բարդ և բազմակողմանի աշխատանք, որի հաջողությունը մեծապես պայմանավորված է ուսուցչի թե անձնային, թե մասնագիտական որակներով: Ուսումնադաստիարակչական աշխատանքում հաջողության հասնել ու համար հարկավոր է ունենալ.

1. Մասնագիտական - առարկայական խորը և կայուն գիտել իքներ

2. Հոգեբանամանկավարժական պատրաստվածության բավարար մակարդակ

3. Բարոյական կերպար

4. Մեթոդական պատրաստվածության բավարար մակարդակ

5. Բարձր զարգացած ընդհանուր կուլտուրա

6. Սեր երեխայի և սեփական աշխատանքի հանդեպ

7. Ստեղծագործական - մանկավարժական կարողություններ, ընդունակություններ և այլն:

<< Դաստիարակի վարպետությունը առանձնահատուկ արվեստ չէ, այն մասնագիտություն է, որը հարկավոր է սովորել, այնպես, ինչպես սովորում են բժշկությունը կամ երաժշտությունը >> - գրում է Ա. Ս. Մակարենկոն: Մանկավարժի մասնագիտությունը պահանջում է մշտական կատարելագործում, մասնագիտական որակի անշեղորեն բարձրացում, ինքնակրթության և ինքնադաստիարակության իրականացում, որոնք էլ հանգեցնում են մանկավարժական վարպետության անհրաժեշտ մակարդակի ձեռքբերմանը, վերջինս էլ իր հերթին նպաստում է մանկավարժական գործունեության մասնագիտական որակով իրականացմանը:

Մանկավարժական վարպետության հիմնական բաղադրիչներն են.

ա. մանկավարժական գործունեության մարդասիրական բնույթը

բ. մասնագիտական գիտելիքների առկայությունը

գ. մանկավարժական ընդունակությունները

դ. մանկավարժական տեխնիկան :

<< Ուսուցիչ դաստիարակի աշխատանքը կրում է ստեղծագործական բնույթ Նրանք , ովքեր անմիջականորեն արարում են ուսումնադաստիարակչական գործընթացը , անպայմանորեն ի զորու պիտի լինեն ապրել և իրենց սաների մեջ արթնացնել ստեղծագործական երկունքի տվայտանքը , հայտնագործության բերկրանքը : Ուսուցիչը ստեղծագործում է իր սաների աճի , զարգացման գործընթացում : Նրանք , ում մոտ մենք սովորում ենք , իրավացիորեն կոչվում են մեր ուսուցիչները , բայց մեզ սովորեցնող ոչ ամեն մեկն է արժանի այդ անվանը : >> - գրում է Գյոթեն:

Կարելի է միմյանցից սահմանազատել մանկավարժական վարպետություն և մանկավարժական արվեստ հասկացությունները : Մանկավարժական աշխատանքը վարպետության անհրաժեշտ մակարդակով կազմակերպելու և իրականացնելու համար հարկավոր է մասնագիտական և անձնային որակների հմուտ համատեղում: Իսկ վարպետության բարձրագույն աստիճանին հասնելու դեպքում կարելի է խոսել մանկավարժական արվեստի կատարելության մասին : Մանկավարժական արվեստը ենթադրում է ուսուցչի մանկավարժական երևակայություն , ստեղծագործական ընդունակություններ , հանպատրաստության ունակություն , մշտական ստեղծագործական որոնում , ինքնատիպություն և այլն: Մանկավարժի գործնական կարողություններից կարևորվում են ինքնատիրապետման արվեստը , ուսուցչի հույզերի և զգացմունքների կուլտուրան , երեխաների վրա հուզական ներգործությունների կազմակերպումը , մանկավարժական խնդիրները վարպետորեն լուծելու կարողությունը , ինչպես նաև դասին և արտադասարանական պարապմունքների ժամանակ հաղորդակցման վարպետության դրսևորումը : Մանկավարժական վարպետության կարևոր ցուցանիշներից է նաև ուրույն , ինքնատիպ ձեռագրի կայունացումն ու դրսևորումը, որն արտացոլվում է ուսումնադաստիարակչական գործընթացի բոլոր ոլորտներում : Իսկ ինքնատիպության և սեփական ձեռագիրն ունենալու պահանջները կարող են բավարարել միայն այն ուսուցիչ դաստիարակները , որոնք ունեն մանկավարժական ընդունակություններ , անձնային համապատասխան կարողություններ և մասնագիտական գիտելիքների բավարար մակարդակ :

<u>Գործնական մանկավարժության մեթոդաբանությունն ու մեթոդները</u>

Մանկավարժության մեթոդաբանական հիմնախնդիրները միշտ էլ համարվել են մանկավարժական մտքի զարգացման կարևորագույն հարցը: Մեթոդաբանության, մասնավորապես մանկավարժության մեթոդաբանության, նրա խնդիրների, էության և նշանակության սահմանման վերաբերյալ տարբեր տեսակետներ են արտահայտվում: Այսպես մեթոդաբանությունը լայն իմաստով մեկնաբանվում է որպես տեսական և պրակտիկ գործունեության իրականացման սկզբունքների ու եղանակների համակարգ, ինչպես նաև որպես ուսմունք այդ համակարգի մասին:
Փիլիսոփայության մեջ մեթոդաբանությունը սահմանվում է որպես գիտության և իմացության սկզբունքների, օբյեկտիվ իրականության վերափոխման և գործընթացի, աշխարհի ու միջոցների մասին: Դրան համապատասխան, մանկավարժական գիտության մեթոդաբանությունը որպես ուսմունք, ուսումնասիրում է մանկավարժական տեսության ու պրակտիկայի բնագավառում գործունեության էությունը, կառուցվածքը, կազմակերպման մեթոդներն ու միջոցները: Գործնական մանկավարժության մեթոդաբանությունը մեկնաբանվում է որպես գիտելիքների համակարգ մանկավարժական գործունեությունն ապահովող գիտելիքների ձեռքբերման եղանակների, գիտական մոտեցումների, սկզբունքների մասին Մ.Ա. Դանիլով: Գործնական մանկավարժության մեթոդաբանությունը պատասխանում է այն հարցին թե ինչպես ճանաչողական կամ պրակտիկ գործունեության ընթացքում հասնել դրական արդյունքի կողմնորոշվելով արժեքների որոշակի համակարգով: Այսպիսով դա վարքագծի նորմերի այն ամբողջությունն է, որը հանգեցնում է որոշակի արդյունքների մարդու կողմից առաջադրված նպատակներին համապատասխան: Որոշակի մանկավարժական հետազոտության մեթոդաբանական ապահովումը կարելի է մեկնաբանել որպես գիտելիքների որոշակի ամբողջության օգտագործման հնարավորությունը հետազոտական գործունեության, նրա տրամաբանության ու մեթոդների, ինչպես նաև որակի գնահատականի համար: Գոյություն ունեն տարբեր աղբյուրներ, որոնք մանկավարժին մեթոդաբանորեն հնարավորություն են տալիս հետազոտությունն ապահովել: Առաջին աղբյուրը ընդհանուր փիլիսոփայական

դրույթներն ու հասկացություններն են, որոնք հնարավորություն են տալիս փիլիսոփայական գիտելիքի լույսի տակ քննարկել հիմնախնդիրը: Երկրորդ աղբյուրը համագիտական մեթոդաբանությունն է, որտեղից կարող են փոխառնվել տարբեր մոտեցումներ: Երրորդ աղբյուրը մանկավարժության բնագավառում մեթոդաբանական հետազոտությունների արդյունքում ստացված գիտելիքներն են: Չորրորդ աղբյուրը հատուկ գիտական տեսություններ են, որոնք կարող են դառնալ որոշակի հետազոտության մեթոդաբանական ապահովման միջոց և այլ տարբեր աղբյուրներ: Աիդյ ոք պետք է ուսուցիչը տիրապետի մանկավարժական գիտության մեթոդաբանությանը: Վերջին տարիներին կրթական հաստատություններում երևան եկավ նոր գործառույթ հետազոտական-որոնողականը, որի իրականացումը մանկավարժական աշխատանքին հաղորդում է ստեղծագործական բնույթ, միաժամանակ նպաստելով մանկավարժական ամբողջական գործընթացի արդյունավետության կազմակերպմանը: Իր մասնագիտությանը ստեղծագործաբար վերաբերվող յուրաքանչյուր ուսուցիչ ու դաստիարակ պետք է զգա հետազոտական աշխատանք կատարելու պահանջմունք, որը կնպաստի երեխայի գիտելիքների, դաստիարակվածության և զարգացվածության մակարդակի գնահատմանը, այս կամ այն կրթական տեխնոլոգիայի արդյունավետության որոշման կարողությունների ձևավորմանը: Որոնողական-հետազոտական գործունեության ընթացքում իրականացվում են մանկավարժական և սոցիալական կանխատեսում, առանձջացիկ նախագծում, ձևավորվում են ուսուցիչների և նրանց սաների ստեղծագործական ընդունակությունները: Հետազոտող ուսուցիչը իր որոնողական աշխատանքում անխուսափելիորեն բախվում է դժվարությունների, որոնց պատճառներն են մանկավարժական գործընթացներին ներհատուկ բարդությունը, դրանց պայմանավորվածությունը մանկավարժական իրավիճակներով, արդյունքների ոչ բավարար չափով կանխատեսելիությունը, ժամանակի ոչ արդյունավետ բաշխումը, ուսումնական, հատկապես դաստիարակչական աշխատանքի արդյունավետության գնահատման ստույգ չափանիշների բացակայությունը: Ներկայումս մանկավարժներից պահանջվում է անձնային և մասնագիտական որակների ձևավորվածության բարձր մակարդակ, մասնագիտակն հիմնական հասկացությունների տիրապետում, դրանք կիրառելու կարողություն: Հատկապես կարևորվում են մանկավարժական գործընթացը մոդելավորելու, գործողությունների համակարգը կառուցելու, արդյունքները փաստորոծելու, վերլուծելու, կանխատեսելու կարողությունները: Այսպիսով ուսուցիչը

դառնում է հետազոտող, այսինքն ճանաչողական սուբյեկտ, ուրեմն նրա գործունեությունը կարիք ունի գիտական, և ամենից առաջ մեթոդաբանական ապահովման: Մեթոդաբանական ապահովումը ճանաչողության միջոցների ամբողջությունն է, որի օգնությամբ պլանավորում, ճշտվում և վերահսկվում են սեփական գիտահետազոտական որոնումները, գիտամանկավարժական գործընթացը: Գիտահետազոտական աշխատանքում էական դեր ունեն ուսումնասիրության համար կիրառվող մեթոդները, որոնք լինում են տեսական ու փորձային: Տեսական մեթոդները հնարավորություն են տալիս տեսական ընդհանրացումներ անել: Տեսական մեթոդներից են. Ուսումնասիրության հիմնախնդրի և առարկայի տեսական վերլուծությունը տարբեր մակարդակներով, մանկավարժական երևույթների պատմական և տրամաբանական քննարկման միասնության մեթոդը, մոդելավորումը, համակարգային, անձնային և այլ մոտեցումներ: Փորձային մեթոդները հնարավորությունը են տալիս ստանալ փաստեր և իրականությանը վերարտադրել փաստացի գիտելիքի մակարդակով: Փորձային մեթոդներից են դիտարկումը, մանկավարժական գիտափորձը, մանկավարժական չափումների մեթոդները, դպրոցականների ուսումնական գործունեության արդյունքների վերլուծությունը, առաջավոր մանկավարժական փորձի վերլուծությունն ու ընդհանրացումը և այլն: Փորձային տվյալները մեծ մասամբ մշակվում են մաթեմատիկական վիճակագրության մեթոդներով, որոնք մանկավարժական ուսումնասիրության բուն մեթոդներ չեն համարվում:

Ուսուցման նպատակներն ու ձևերը

Ուսուցումը ամենակարևոր, ամենասկզբնական մանկավարժական գործունեությունն է: Մանկավարժական գործընթացը ծագեց որպես աշխատանքային հասարակական փորձի արդյունք, որպես այդ փորձը ուրիշներին հաղորդել ու և

նրանց գործողություններին ուղղություն տալ ու փորձ: Ասակյան կենդանու մարդացման գործընթացը նրա գիտակցության սուբյեկտի վերածվելն էր: Ասակյանաբար, մարդկային հասարակության մեջ պետք է կարևորվեր հասարակական անհատի գիտակցության զարգացման գործընթացը: Հնագույն քաղաքակիրթ ժողովուրդները ստեղծեցին ուսուցման առաջին հատուկ կազմակերպված ձևերը և ուսումնական հատուկ հաստատությունները: Մարդու դաստիրակությունը իրագործվում է նրա գործունեության շփման բոլոր ոլորտներում ընտանիք, կրթօջախ, հասարակական և մշակութային միջավայր, աշխատանք, ինքնազարգացում և այլն: Սակայն ուսուցումը նպատակամետ, հատուկ ձևով կազմակերպված և ոչ թե տարերային, ունի իր օրինաչափությունները և առավել մեծ դեր է խաղում մարդու համակողմանի դաստիրակության, նրա հոգեմտավոր կարողությունների զարգացման և անհատականության ձևավորման մեջ: Կարելի է ասել, ուսուցման գործընթացը ուսուցիչների և աշակերտների փոխկապակցված, իրար հաջորդող փոփոխվող փոխազդեցությունն է, որի ընթացքում լուծվում են սովորողների կրթության, դաստիրակության և ընդհանուր զարգացման խնդիրները: Ուսուցման ընթացքում մարդը ծանոթանում է աշխարհի օբյեկտիվ պատկերին, ընբռնում է օբյեկտիվ աշխարհի և հենց իր առանձնահատուկ գործունեության օրինաչափությունները և մեխանիզմները և այլն: Ուրեմն ուսուցումը իմացական գործընթաց է, որը նշանակում է այն կրում է իմացական գործընթացի որպես օբյեկտիվ աշխարհի միջնորդավորված, ընդհանրացված, վերազարկացված արտացոլման բոլոր էական հատկանիշները: Օրինակ չիմանալ զգայականության էությունը, զգայականից վերացականի անցնել ու, ընդհանրացումներ կատարել ու մեխանիզմները, նշանակում է չհասկանալ զննականության դերը ուսուցման մեջ, չգիտենալ մտածողության, հիշողության, երևակայության, ուշադրության առանձնահատկությունները, կնշանակի չկարողանալ կառավարել ուսուցման գործընթացում սովորողների ուսումնասիրվող գիտելիքների յուրացման, ամրապնդման, տիրապետման գործընթացը: Ուսուցման գործընթացը իրականացվում է ուսուցչի և աշակերտների փոխազդեցության ընթացքում: Ուսուցման գործընթացը ճշմարիտ իրողություն է դառնում դասավանդման և ուսման միջոցով: Հետևապես, ուսուցման գործընթացը դասավանդման ու ուսման գործընթաց է, ճանաչողական գործունեություն: Դա միագումար ամբողջական, իրար հաջորդող ու փոփոխվող, փոխկապակցված փոխազդեցությունների գործընթաց է, սովորողների կողմից գիտակցորեն գիտական գիտելիքներ, կարողություններ և

հմտություններ յուրացնելու, դրանք պրակտիկայում կիրառելու, իրենց ինքնուրույն մտածողությունն ու դաստիարակությունը զարգացնելու համար: Ուսուցումն ունի երկողմանի բնույթ. դասավանդում և ուսում հանդես է գալիս որպես ուսուցիչ-աշակերտ համագործակցության պրոֆեսիոնալ կազմակերպում պահանջող գործընթաց: Դասավանդումը ուսուցչի գործունեությունն է, ուսումը աշակերտների: Կարելի է ասել ուսուցման գործընթացը սովորողի ակտիվ, նպատակաուղղված, փոխկապակցված փոխգործողություններ են, որոնց միջոցով սովորողների մեջ ձևավորվում են որոշակի գիտելիքներ, հմտություններ ու կարողություններ, գործունեության վարքի փորձ, ինչպես նաև անձնական որակներ: Այստեղ և ուսուցիչը, և աշակերտն ունեն նպատակաուղղված գործունեություն: Ուսուցման գործընթացն ինքնին չի զարգանում: Նրա զարգացումը պայմանավորված է շարժիչ ուժերով: Դրանք հակասություններ են: Օրինակ հակասությունները վաղուց յուրացված, ուսումնասիրված գիտելիքների, ուսումնաճանաչողական գործունեության, հետազոտական գործողությունների և նոր գիտական գիտելիքների ու հմտությունների միջև: Այսպիսով ուսուցման գործընթացը ուսուցիչների և աշակերտների կառավարող և համակարգային փոխազդեցությունն է, որի նպատակն է ապահովել սովորողների կրթությունը, դաստիարակությունը և զարգացումը:

Ուսուցման գործընթացի կառուցվածքը

Ուսուցչի առաջավոր փորձը և ժամանակակից դիդակտիկական ուսումնասիրությունները ցույց են տվել, որ ուսուցման կառուցվածքը ենթադրում է հետևյալ հիմնական փուլերի գոյությունը

1. Նախապատրաստական փուլ, որը կարելի է բաժանել ենթափուլերի

ա տեխնիկական նախապատրաստվածություն, որը բաղկացած է հետևյալ քայլերից. աշակերտների հոգեբանական մոբիլիզացում, աշխատանքային իրադրության ստեղծում, ճանաչողական խնդրի դնում և գիտակցում:

2. Նորույթի ընկալման փուլ: Ուսուցման գործընթացը, չնայած կառուցված է վերոհիշյալ առանձին փուլերից, բայց իր ամբողջության մեջ ներկայացնում է միաձույլ միասնություն, որի վերջնարդյունքը ուսուցանվող գիտելիքների, դատողությունների և հմտությունների ամբողջական յուրացումն է:

Ուսուցումը երկողմանի գործընթաց է: Սովորեցնողը սովորեցնում է, սովորողը սովորում: Ուսուցման գործընթացում առանձնանում է դասավանդումը, որն իրականացնում է ուսուցիչը, որի ընթացքում ուսուցիչը աշակերտներին հաղորդում է մարդկության կուտակված սոցիալական, մշակութային փորձը, զարգացնում է նրանց ճանաչողական գործունեությունը: Ուսումը աշակերտների կողմից սոցիալական, մշակութային փորձը, գիտելիքները, կարողությունները, հմտությունները յուրացնելու գործընթացն է, նրանց ինքնուրույնությունը լրիվ ապահովելու պայմանով: Անկայուն աշակերտը պասիվ պարարտ չէ, որ անքննադատ յուրացնում է ուսուցչի մտքերը: Նորմալ ինքնուրույն մտածողության տեր աշակերտն ակտիվ սուբյեկտ է, որն իր որոշակի վերաբերմունքն է ցուցաբերում ուսուցչի հայտնած մտքերի, դատողությունների նկատմամբ ընդունում կամ մերժում դրանք: Ուսուցման գործընթացը չպետք է դիտել որպես միայն դասավանդման և ուսման մեխանիկական գումար, եթե այդպես լիներ այն կարող էր միայն ծանծրույթ պատճառել: Մինչդեռ, ինչպես հայտնի է ուսուցչի և աշակերտների փոխազդեցությունների ընթացքում ստեղծվում են սովորողների ուսման մոտիվացիայի, նրանց նկատմամբ դրական վերաբերմունքի, նրանց պարտքի ու պատասխանատվության ձևավորման, դասարանում առողջ մթնոլորտ ստեղծելու պայմանները: Ուսուցչի մասնագիտական պատրաստվածությունը, գիտելիքները մատուցելու վարպետությունը, օբյեկտիվությունը, աշակերտների աշակերտների նկատմամբ ջերմ վերաբերմունքը, գործունեության կազմակերպվածությունը, մանկավարժական տակտը և այլն, նպաստում են յուրացման գործընթացին: Ուսուցման գործընթացի արդյունավետության բարձրացմանը օգնում է նաև միջավայրը, զանգվածային լրատվության միջոցները, արտասահմանյան պարապունքները, հասարակական աշխատանքների ձևերը և այլն: Անկայուն ուսուցման գործընթացը հավասար արդյունավետությամբ չի ընթանում բոլոր ուսուցիչների մոտ: Ամեն մի առարկայի ուսուցիչ պետք է հիշի, որ բոլոր առարկաների բոլոր թեմաները ուսուցանել իս պարտավոր է հանգամանորեն պատրաստվել դասին: Յուրաքանչյուր մանկավարժական գործընթաց սովորաբար

սկսվում է նախապատրաստականից, ընդ որում նախապատրաստական փուլը կարող է լինել ուսուցման նախորդ ցիկլի ավարտը: Օրինակ տարրական դասարաններում, սկսած երկրորդ դասարանից, կիրառվում են տարեսկզբի կրկնություններ, ընդ որում յուրաքանչյուր առարկայից դրանց հատկացվում է մեկից երկու շաբաթ: Նախապատրաստական փուլը կարող է լինել դասի համեմատաբար փոքր մասը մինչև 2-3 րոպե, որի ընթացքում լուծվում են հետևյալ խնդիրները. ուսումնական գործունեության պայմանների ապահովում, դիդակտիկա, խնդիրների որոշում, պլանավորում և այլն:

Ուսուցման գործընթացի երկրորդ առավել պատասխանատու փուլը, ուսումնական նյութի ընկալման կազմակերպումն է: Որպես մանկավարժական խնդիր, սովորողների ընկալման կազմակերպումը ենթադրում է փաստերը, երևույթները, առարկաները, նրանց ներկայացնելը: Կախված այն բանից, թե ուսումնասիրության առաջարկվող նյութը ինչ քանով է մոտ սովորողի անձնական փորձին ընբռնումը կարելի է կազմակերպել երևույթի անմիջական ընկալմամբ դիտում, լաբորատոր փորձ, գործնական աշխատանք և այլն, կամ միջնորդված ուսուցչի խոսքով որպես զրույց, պատմություն, դասախոսություն, բացատրություն և այլն:

Միջին և բարձր դասարաններում ավելի մեծ նշանակություն է ստանում ընկալման խոսքային ուղին: Ուսումնական նյութի խոսքային ընկալումը ենթադրում է երեք ուղիներ.

1. Ինդուկտիվ, որը ենթադրում է փաստերից դեպի ընդհանուրը, եզրակացության գնալը:

2. Դեդուկտիվ ուղին ինդուկցիայի հակառակ ուղին է, ենթադրում է ընդհանուր դատողություններից օրենքներ, կանոններ, եզրակացություններ, գնալ դեպի փաստերի ուսումնասիրությունը:

3. Հնարավոր է նաև վերլուծական-համադրական ինդուկցիայի և դեդուկցիայի զուգակցման ուղին, այսինքն հասկացությունների աստիճանական ձևավորման ուղին: Ուղիների ընտրությունը պայմանավորված է ուսումնական նյութի առանձնահատկություններով դիդակտիկական խնդրով, սովորողների առանձնահատկություններով, ինչպես նաև մանկավարժների վարպետությամբ:

Ուսուցման գործընթացի մյուս փուլը ընկալված նյութի իմաստավորումն է: Իմաստավորման առաջին փուլը ընբռնումն է: Ըմբռնումը որպես իմաստավորված ընկալում, ըստէության նախորդ փուլի ֆունկցիաների իրականացումն է տվյալ փուլում, որն ապահովում է իմացության շղթայի օղակների անխզելիությունը: Մյուս փուլը ուսումնական առաջադրանքը հասկանալն է, որին էլ հաջորդում է խնդրի լուծումը: Խնդիրը լուծել հնարավոր է առանց հասկանալու, մեխանիկորեն, այդ դեպքում ուսուցումը կորցնում է իր ֆունկցիան, նշանակությունը դառնում է անիմաստ:

Ուսուցման գործընթացի չորրորդ փուլը գիտելիքների ամրապնդման, կարողությունների և հմտությունների ձևավորման փուլն է: Գիտելիքների ձեռքբերումն ու պահպանումը մանկավարժական գործընթացի որոշիչ խնդիրն է: Իմաստավորման փուլում տեղի է ունենում գիտելիքների որոշ ամրապնդում, որոշ ժամանակ անց, սակայն, այդ գիտելիքները կլինեն կցկտուր և աղոտ: Ամրապնդման համար նոր նյութը անցյալի փորձի հետկապելը անհրաժեշտ պայման է: Հնի ու նորի կապը պայմանավորված է նաև ուսումնական նյութի տրամաբանությամբ: Ամեն մի նոր գիտելիքների հիմքում դրվում է նախորդ թեմայի, նախորդ նյութի գլխավոր գաղափարները, որոնք հիմք են նոր գաղափարները հասկանալու և ամրապնդելու համար: Ամրապնդման արդյունավետության մյուս պայմանը սուբյեկտի գործողություններն են օբյեկտի հետ: Լավ է մտապահվում այն, ինչը ներառվում է սովորողի աշխատանքային գործողության ոլորտում և գործնական աշխատանքներում:

Ամրապնդման մեկ այլ միջոց է մտապահման տրամաբանական ուղիների օգտագործումը: Որպես այդպիսիք դիդակտիկայում առաջարկվում է նյութի, տեքստի պլանավորումը:

Ուսումնական նյութի ամրապնդման, գիտելիքների կատարելագործման և խորացման կարևորագույն միջոցը կրկնություններն են: Դրանք լինում են ընթացիկ և ամփոփիչ կամ Ընդհանրացնող:

Կարողությունները գիտելիքներն են գործողության մեջ: Կարողությունները նոր պայմաններում գիտելիքների ու ընդունակությունների կիրառելն է: Կարողությունների կառուցվածքում ձևավորվում է դրսևորվում են հմտությունները, որոնք գործունեության առանձին դրսևորումների

ակտիվացված տարրերն են: Կարողությունների և հմտությունների կարևոր միջոց են վարժություններն ու ինքնուրույն ուսումնական աշխատանքը:

Գիտելիքների, կարողությունների և հմտությունների կիրառումն ուսուցման մյուս անհրաժեշտ փուլն է: Գիտելիքների կիրառման հիմնական ֆունկցիան դրանց ամրապնդումը, խորացումը և կատարելագործումն է: Սակայն այն ունի նաև հատուկ ֆունկցիա: Գիտելիքների, կարողությունների և հմտությունների կիրառումը ձևավորվում է աշակերտների առավել ինքնուրույնությունը, մոտեցնում է նրանց գիտելիքների տիրապետման մակարդակին, որը ուսուցման ամենաէական նպատակն է ու արդյունքն է:

Այս փուլի կարևորագույն ենթափուլը սխալների ուղղումը, որոշ դեպքերում պետք է դիտել որպես ուսուցման գործընթացի ինքնուրույն փուլ: Սխալների ուղղումը չի կարելի դիտել որպես մեխանիկական գործընթաց, օրինակ աշակերտը թույլ է տվել ուղղագրական սխալ, ուսուցիչը ուղղում օրինակ է տալիս և պահանջում է, որ աշակերտը մի քանի անգամ արտագրի ուղղագրական ճիշտ ձևը: Դա, իհարկե, ունի դրական արժեք: Երբեմն գուցե այս սխալով էլ վերջանա աշխատանքը, սակայն առավել կարևոր է պարզել, թե երեխան ինչը չի հասկացել:

Ուսուցիչը, մանկավարժը միայն այն ժամանակ են իրականացնում ուսուցման արդյունքների վերջնական ստուգումն ու գնահատումը, երբ արդեն սպառված է ուսուցման հատկացված ժամանակը և սովորողների, և մանկավարժների ռեզերվները այդ իրադրության մեջ չի կարելի այլևս հյուծել աշակերտներին հոգեպես և ֆիզիկապես: Այդտեղ պետք է պարզել սովորողի ձեռք բերած մակարդակը ոչ միայն ուսուցման արդյունքների, այլ և սովորողի զարգացվածության մանկավարժական և սոցիալական գնահատական տալու համար: Այսինքն, նշանակել վերջնական գնահատական, որն իրավունք է տալիս սովորողին փոխադրել դասարանից դասարան, կուրսից կուրս, ավարտել դպրոցը, ստանալ հասունության վկայական կամ մասնագիտական որակավորում:

Ուսուցման գործընթացը կատարում է երեք գործառույթ՝ կրթական, դաստիարակչական և զարգացնող:

Կրթական գործառույթն ունի նեղ և լայն իմաստ: Նեղ իմաստով այն իրականացնում է գիտական գիտելիքների յուրացումը: Գիտական գիտելիքները դրանք ճշգրիտ ապացուցված այն գիտելիքներն են, որոնք հասցված են հասկացողությունների

աստիճանի: Այդ դպրոցի գիտելիքներ ներառում են փաստեր, օրենքներ, օրինաչափություններ: Լայն իմաստով կրթական գործառույթը սովորողներին ընձեռում է համաուսումնական կարողություններ և հմտություններ յուրացնելու հնարավորություն, այսինքն այնպիսիք, որոնք ներառում են բոլոր ուսումնական առարկաները: Համաուսումնական կարողությունների, հմտությունների իրացում կարող են համարվել աշխատանքը գրքի, լրացուցիչ գրականության, սկզբնաղբյուրի վրա և այլն:

Ուսուցման դաստիարակչական գործառույթի միջոցով ուսուցումը ոչ միայն մատուցում է գիտելիքներ, կարողություններ և հմտություններ, այլ նաև ձևավորում է սովորողների հայացքները, համոզմունքները, գիտական աշխարհայացքը, վարքը, իդեալները, քաղաքացուն հատուկ գծերը, այսինքն կատարում է դաստիարակչական գործառույթ. Այս ամենը, իհարկե իրականացվում է ուսումնական առարկաների միջոցով:

Ուսուցման դաստիարակչական գործառույթի իրացումը կախում ունի ուսուցման բովանդակությունից, գործադրվող մեթոդներից, ուսուցչի մանկավարժական վարպետությունից, ուսուցման կազմակերպման ձևերից և այլն: Ուսուցման դաստիարակչական գործառույթի էության գլխավոր կողմն այն է, որ կրթական գործընթացին տալիս է որոշակի ուղղվածություն և հասարակական նշանակություն: Ուսուցման և դաստիարակության միջև կապը երկկողմանի, իրար պայմանավորող կապ: Եթե ուսուցումը դաստիարակում է, ապա դաստիարակությունն էլ նպաստում է բարեհաջող ուսուցմանը: Այս իմաստով էլ ուսուցման գործընթացը ենթադրում է կրթադաստիարակչական գործառույթների միասնություն:

Ուսուցման զարգացնող գործառույթը. Զարգացնող ուսուցում հասկացությունը դիդակտիկայում հանդես է եկել 1960-ական թվականների սկզբերին (Դանիլով, Լ.Վ. Զանկով, հոգեբաններ Ն.Ա. Մենշինսկայա, Դ.Բ. Էլկոնին, Վ.Վ. Դավիդով)

Զարգացնող ուսուցման գործառույթների իրականացումը ենթադրում է ազդեցությունների ոլորտներում ընդարձակում, ուսումնական գործունեության մեջ ստեղծագործական տարրի ուժեղացում: Ուսման զարգացնող գործառույթը առավել չափով կարող է իրականացվել պրոբլեմային ուսուցման միջոցով:

Զարգացնող ուսուցում առանձին գոյություն չունի: Այն ուսուցման և կրթական գործառույթների հետևանք է: Նշանակում է զարգացման արագացումը, տեմպը առաջին հերթին կախված են այն բանից, թե որքան արդյունավետ կիրականացվի կրթությունն ու դաստիարակությունը: Նշված գործառույթները կարելի է իրականացնել մի շարք ուղիներով: Օրինակ. առաջին դասի խնդիրների համար իր ձևով պլանավորել իս, երկրորդ ուսուցչի և սովորողի գործունեության ընտրության միջոցով, երրորդ գործառույթների միասնությունը կարելի է իրականացնել ուսուցման բազմազան մեթոդների, ձևերի ու միջոցների զուգակցմամբ:

Այս բոլորից հետևում է, որ ուսուցման կրթական, դաստիարակչական և զարգացնող գործառույթները միասնական են և փոխկապակցված:

Մանկավարժական տեխնիկա

Մանկավարժական գործընթացում շատ կարևոր է ուսուցչի պատրաստվածության մակարդակը: Ուսուցիչ - դաստիարակի պրոֆեսիոնալ մանկավարժական վարպետությունն իր մեջ ներառում է մանկավարժական տեխնիկան: Մանկավարժական աշխատանքի տեխնիկան այն գիտելիքների, կարողությունների և հմտությունների կոմպլեքսն է, որն անհրաժեշտ է մանկավարժին պրակտիկայում արդյունավետ կիրառել ու իր ընտրած մանկավարժական ներգործության մեթոդները:

Մանկավարժական տեխնիկան դրսևորվում է դասարանում և արտադասարանական պարապմունքների ժամանակ: Կարևոր է ուսուցչի դերը, որը հասարակության և մանկավարժական հանրույթի կողմից լիազորված է կատարել ու որոշակի դաստիարակչական գործառույթներ: Մանկավարժական գործընթացում շատ կարևոր են ուսուցչի աշխատանքի ոճը, նրա վարքագծի առանձնահատկությունները:

Ուսուցիչը կոչված է մարդու մեջ մշակել ու լավագույնը, նրա հոգեկան աճը, բարոյական կազմավորումը: Մանկավարժի տաղանդից, նրա անձնավորության մասշտաբայնությունից ու հարստությունից, հոգու խորագիտությունից ու լիությունից է կախված մարդու այն բարոյական կերպարը, որն այսօր ձևավորում է դպրոցը: Մանկավարժական տեխնիկան մեծ դեր է խաղում ուսումնադաստիարակչական գործընթացում: Այն վերաբերում է ուսուցչի ձայնի, շարժումների, դիմախաղի, մնջախաղի տեխնիկային, խոսքի արտահայտչականությանը, հաղորդակցման ունակություններին, իրեն տիրապետելու հմտությանը, իր հոգեվիճակները կառավարելուն և այլն: Մանկավարժական տեխնիկային տիրապետելու համար անհրաժեշտ է գիտենալ նրա հնարներն ու միջոցները որոնք ու նպատակավետ կիրառել:

Մանկավարժական տեխնիկայի մեջ է դասվում ուսուցչի խոսքի կուլտուրան ճիշտ առոգանությունը, կարգավորված ձայնը, շնչառությունը, դիմաշարժը, ժեստիկուլյացիայի ներդաշնակությունը խոսքին: Ա.Ս. Մակարենկոն նշում էր, որ ուսուցիչը պետք է դեմքին տա ճիշտ արտահայտություն և զսպել իր տրամադրությունը: Ուսուցչի յուրաքանչյուր շարժումը պետք է դաստիարակող լինի: Վարպետ ուսուցիչը պետք է կերտի իր սաների հոգեկան աշխարհը գեղեցիկ գույներով:

Ձայնի կորուստը կամ դրանից օգտվել չկարողանալը հանգեցնում է պրոֆեսիոնալ անպիտանության: Աչքերի անկենդանությունը արգելք են հանդիսանում երեխաների հետ հաղորդակցվելու գործում: Ուսուցչի կենդանի ժեստերը հաստատում են նրա կենդանի միտքը: Պետք է կարողանալ ճիշտ կիրառել մանկավարժական տեխնիկայի հնարներն ու միջոցները: Մանկավարժական տեխնիկայի հնարներից են ուսուցչի այն հարցերը, որոնք սովորողներին հնարավորություն են տալիս մտածել, մտքեր փոխանակել, նրանց մղում են ուսումնական նյութի գնահատմանը, ինֆորմացիայի կազմակերպմանը, վարկածների մշակմանը, վճիռ կայացնելու և այլն: Վարպետ դաստիարակը խելամտորեն է օգտագործում այս կամ այն մանկավարժական միջոցը: Նա իր սանի վրա ներգործում է իր անձնական օրինակի ուժով, մյուս դեպքում հանրույթի, նրա հասարակական կարծիքի ուժով, այլ դեպքում պայմաններ է ստեղծում սանի գիտակցական ինքնադաստիարակության համար: Դասի ժամանակ ուսուցիչը պետք է

հետևի խոսքի տեխնիկայի ն , խոսքի ռիտմիկայի ն , իր արտաքին տեսքին հագուստին , դիմախաղին , դասի վարման մեթոդներին ու տեխնիկայի տիրապետման հմտու թյ անը :

Մանկավարժական տեխնիկան ներառու մ է երկու խու մբ բաղադրիչ ներ : Առաջին խմբին վերաբերվու մ են ծայ նի դրվածքը , առոգանու թյ ու նը , իր օրգանիզմին տիրապետել ը , հու յ զերն ու տրամադրու թյ ու նը կառավարել ը , ընկալ ման կարողու թյ ու ները : Երկրորդ խմբի բաղադրիչ ները բացահայ տու մ են ու սու ցչ ի ներգործման միջոցների համակարգը աշ ակերտների նկատմամբ :

Մանկավարժական տեխնիկայ ին ու սու ցիչ - դաստիարակին օգնու մ է իր մեջ դրսևորել ու դասարանի ապյ մաններու մ անկաշ կանդ գործել ու , ավել որդ լ արվածու թյ ու նը հանել ու կարողու թյ ու ն : Մանկավարժական տեխնիկա հասկացողու թյ ու նը վարպետու ու սու ցիչ - դաստիարակի աշ խատանքու մ իր մեջ ներառու մ է .

ա Ու սու մնական պարապու նքները , դաստիարակչ ական միջոցառու մները ստեղծագործաբար վարել ու կարողու թյ ու ն

բ. Սովորողների զանազան գործողու թյ ու նների , արարքների նկատմամբ ու սու ցիչ -դաստիարակի վերաբերմու նքը դրսևորել ու , արտահայ տիչ հնարքներից , խոսքի , բառի տեխնիկայ ից օգտվել ու ու նակու թյ ու ն , մանկավարժական պահանջկոտու թյ ու ն դրսևորել ու հմտու թյ ու ններ , մանկավարժական էթիկայ ի նորմերի պահմանու մ :

գ. Դաստիարակչ ական ներգործու թյ ու նների տեխնոլ ոգիայ ի ու սու մնասիրու մ և հաշ վառու մ

դ . Տեխնիկական միջոցների , զննական պարագաների մանկավարժորեն ճիշ տ օգտագործել ու կարողու թյ ու ն

ե. Սովորողների առաջադիմու թյ ան մանկավարժական հսկողու թյ ան հաշ վառու մ , ու սու մնական և այ լ պահանջների կատարու մ :

Թվարկված բաղադրիչ ները սերտորեն փոխկապակցված են : Երեխայ ին դժվար է ընդհանու ր ռիթմի մեջ մտցնել , նրա գործողու թյ ու ններն համաձայ նեցնել մյ ու ս երեխաների գործողու թյ ու նների հետ: Շատ կարևոր է երեխայ ի զգալ իքները , կարողու թյ ու նները համաձայ նեցնել դասարանի ընկերների զգալ իքների ու

կարողությունների հետ: Ուսուցիչը պետք է կարողանա շարժել երեխայի հետաքրքրասիրությունը: Հմտորեն պետք է կազմակերպի ներկայացում դիտելը, հավաքածուներ զննելը, ցուցահանդեսներ հաճախելը և այլն: Ուսուցիչը պետք է ավելի քիչ խոսի, ճշտորեն կարգավորի իր խոսքը թույլ չտալով աշակերտի արժանապատվությունը վիրավորող և բոլորի ուշադրությունը շեղող դիտողություններ: Մանկավարժական տեխնիկան արդյունավետ է այն դեպքում, եթե ուսուցիչը ստեղծագործաբար է մոտենում իր սաների ուսուցման ու դաստիարակության գործին:

Ֆրանսերեն լեզվի զարգացմանը նպաստող մեթոդների կիրառումը

Ֆրանսերենի ուսուցման ժամերին տարբեր մեթոդներ կիրառելով աշակերտների մոտ զարգացնել բանավոր խոսքը: Հատկապես կարևորվում են դիդակտիկայում մշակված ավանդական զննական, խոսքային և գործնական մեթոդները: Բանավոր խոսքի զարգացման նպատակով անհրաժեշտ է հաճախ կիրառել նաև վերարտադրողական և ստեղծագործական մեթոդները: Վերարտադրողական մեթոդը նպաստում է աշակերտների մոտ կապակցված խոսք կառուցել ու կարողության ձևավորմանը, ստեղծագործական մեթոդը կարդացածը ստեղծագործաբար վերարտադրելուն: Դասաժամին կիրառվում են իրադրային մենախոսություններ և երկխոսություններ, որոնք իրականացվում են դերային խաղերի, դասարանային շրջանի միջոցով, տարվում է նաև փոքրիկ իբերով աշխատանք:

Բանավոր խոսքի զարգացման նպատակով կատարում ենք նաև վերարտադրողական և ստեղծագործական մեթոդները: Վերարտադրողական մեթոդներից օգտագործում ենք նկարների դիտումները և դրանց բովանդակության վերարտադրումը, գեղարվեստական ստեղծագործություններից փոքրիկ հատվածի ընթերցումն ու պատմումը, ֆիլմի դիտումը, տարաբնույթ նյութերի անգիր ուսուցումը, գրական ստեղծագործությունների բովանդակության հիման վրա իրականացվող խաղ-բեմականացումները, դիդակտիկ խաղերը և այլն:

Ուսուցման բոլոր մեթոդների կիրառման դեպքերում էլ, որպես բանավոր խոսքը հարստացնող, զարգացնող հնարներ, կիրառում ենք բանաստեղծություններ, երգեր, նկարներ, դիտումներ և այլն:

Խրախուսական խոսողական ակտերի մեջ առանձնահատուկ տեղ է գրավում գովեստը: Այն անհատին պարտավորեցնում է լինել ավելի կատարյալ, բարձրացնում է պատասխանատվության զգացումը, ոգևորում է նրան ձեռք բերել նոր նվաճումներ: Խրախուսանքը կիրառվում է հատկապես ուսուցիչ-աշակերտ, ծնող-երեխա հարաբերություններում. այն համարվում է մանկավարժական ներգործության միջոց, որը նպատակ ունի երեխաներին մղել ու ուսման և վարքի բարելավման:

ՏԵՍԱՖԻԼՄԸ ՕՏԱՐ ԼԵԶՎԻ ԴԱՍԵՐԻՆ

Օտար լեզուների դասավանդման ժամանակակից մեթոդների գլխավոր առանձնահատկություններից մեկը նորագույն տեխնիկական միջոցների կիրառումն է, որը հնարավորություն է տալիս տվյալ մշակույթին ծանոթանալով սովորել այդ մշակույթը կրողների լեզուն: Լեզվակիրների և նրանց մշակույթի հետ անմիջական շփման բացակայությունը մասամբ կարելի է լրացնել տեխնիկական միջոցներով / ժամանակակից գերհզոր ալեհավաքներ, ինտերնետ, լսաժապավեններ կամ սկավառակներ, ինչպես նաև տեսաժապավեններ և սկավառակներ: Այս

տեսակետից առաջին և ամենակարևոր խնդիրը ֆիլմի ճիշտ ընտրությունն է: Ֆիլմը պետք է լինի արդիական, համապատասխանի սովորողների հետաքրքրություններին: Ֆիլմի հետ աշխատանքը պայմանականորեն կարելի է բաժանել երեք փուլի.

1. աշխատանք մինչև ֆիլմի դիտումը. ինչ անել, որպեսզի ֆիլմը հետաքրքրի սովորողին և ինչ անել սովորողի համար նյութի ընկալումը դյուրին դարձնելու ուղղությամբ,

2. աշխատանք մինչև ֆիլմի դիտելու ընթացքում. ինչ անել, որպեսզի մի կողմից ոչ գործուն կինոդիտումը գործուն մասնակցության վերածվի, մյուս կողմից ընկալումը պարզեցվի և խորացվի,

3. աշխատանք ֆիլմը դիտելուց հետո. ինչ աշխատանքներ կարելի է տանել տեսածն ու լսածը վերարտադրելու, լրացնելու և ամրապնդելու ուղղությամբ:

Պատասխանելով այս երեք հիմնական հարցերին, ինչպես նաև օգտվելով այն հնարավորություններից, որ մեզ ընձեռում է տեխնիկան/ասենք անհրաժեշտ պահին ֆիլմը ընդհատել, միևնույն դրվագը երկու կամ ավելի անգամներ կրկնել, պատկերը սառեցնել, պատկերը և ձայնը առանձնացնել և այլն/, կարելի է ստեղծել տեսաֆիլմերի հետ աշխատելու այնպիսի և մշակել բազմաբնույթ առաջադրանքներ: Քննարկելով առանձին դեպքեր փորձենք նկարագրել մի քանի առաջադրանք: Օրինակ ինչ կարող է տալ պատկերի և ձայնի անջատումը: Պատկերն ու ձայնը առանձին-առանձին ներկայացնելով և միայն տեսածի կամ լսածի վերաբերյալ առաջադրանքներ հանձնարարելով պարզեցվում է սովորողի խնդիրը, սակայն հարկավոր է ճիշտ ընտրել ֆիլմի այն հատվածը, որը նպատակահարմար է դիտել առանց ձայնի ուղեկցության կամ լսել ձայնը առանց պատկերի ուղեկցության: Պատկերն առանց ձայնի դիտելիս կարելի է հանձնարարել սովորողին կռահել իրադրությունը/հերոսները վիճում են, թե պարզապես զրուցում, ուրախ են, թե տխուր և այլն/, նկարագրել գործողությունները, գործողության վայրը, գործող անձանց, նրանց ով կամ ինչ լինելը, նրանց փոխհարաբերությունները և այլն: Հենվելով ֆիլմի վրա կարելի է կազմել վարժությունների համակարգ ու թեստեր, որոնք կօգնեն ոչ միայն բառային, այլև քերականական կառույցները մարզելու և ստուգելու հարցում: Ընտրելով տվյալ թեմային համապատասխան տեսաֆիլմ, որոշակի աշխատանք տանելով բառապաշարի և քերականական նյութի վերաբերյալ

տվյ ալ նյ ութի թե ներմուծումը , և թե ամրապնդումն ու ամփոփումը կդառնաավել ի հետաքրքիր և արդյ ունավետ։

L`histoire de Mayrig

Mayrig est un film francais d`Henri Verneuil ( nait Achot Malakian le 15 octobre1920 , a Rodosto, aujourd`hui Tekirdag , sur la riveeuropeenne de la mer de Marmara) , sorti le 27 novembre 1991 . ... L`histoire se deroule sur une vingtaine d`annees suivant les souvenirs du petit Azad, ... C`est une adaptation de son propre roman , ecrit en 1985 . C`est l`histoire d`un petit Armenien ayant fui en 1921 ce qu`on n`appelait pas encore un genocide , pour les terres plus amenes d`un certain Hexagone . Avec ses parents , Hagop (O. Sharif) et Araxi (C. Cardinale) et ses deux tantes , Anna (I. Sadoyan) et Gayane (N. Roussel) , le petit Azad Zakarian , pose le pied sur un quai de Marseille , et , des lors , se souviendra de tout: la chambre louee a cote de voisins plus francais mais peu amenes , les annees d`ecole dans une institution prestigieuse pur laquelle la famille entiere se saigne les veines, le charme d`un voisinage dans cette rue du Paradis ou chaque numero assigne a chacun sa place sociale. Mayrig est un grand livre dans sont titre, tout l`espritde ses lettres. Mayrig , ou mere . Un hommage a celle a qui il doit tout, et une belle preuve de ce que la France , en Terre d`Asile, peut offrir a des personnes abimees par la vie et le chagrin. C`est un livre qu`on ne peut que lire.

Citations d`hommes politiques et des personnalites historiques

Poul Doumer (Homme d`Etat francais. Ministre , Gouverneur d`Indochine , depute , senateur et President de la republique)

" Lorsque nous aurons a faire la part de l`Armenie et das autres pays courbes comme elle sous le joug , nous ne compterons pas seulement ce qui restera des vivants , nous compterons aussi les morts " Allocution du 25 mai 1915 , " L`Armenie sous le joug turc " a la Sorbonne .

Եզրակացություն

Կրթության ոլորտում էապես կարևորվում է այն հարցը, թե ոչ միայն հարկ է իմանալ յուրաքանչյուր անհատի ստեղծագործական ներուժի զարգացումը, այլև նրանում հարգալից վերաբերմունք դաստիարակել այլոց ազգային արժեքների հանդեպ, սովորեցնել նրան ճանաչել ու գնահատել աշխարհին իր բազմազանության մեջ , երիտասարդ սերնդին ներարկել համակեցության և ստեղծագործ համագործակցության ձգտումներ:

Այս ամենի մեջ էապես կարևոր է լեզվի դերը , որն, ըստ էության , շրջապատի ու աշխարհի խտացված պատկերն է , մարդու և նրա կենսակերպի , նրա վարքագծի , այլոց հետ ունեցած նրա հարաբերությունների , նրա զգացողությունների ու արժևորումների անդրադարձը : Լեզվի մեջ և լեզվի միջոցով են նյութականանում և սերնդից սերունդ փոխանցվում ազգային մտածողության և ազգային մշակույթի յուրահատկությունները :

Տարբեր թեմաների ուսումնասիրության նպատակը, ոչ միայն սովորողների հաղորդակցական կարողությունների զարգացումն է, այլ նաև սեփական և օտար մշակույթների համեմատումը, տարբերությունների ու նմանությունների ըմբռնումը։ Երկխոսության ուսուցման համար նախանհրաժեշտ է ընտրել արդյունավետ ուսուցում ապահովող ուսումնական նյութ։ Այնուհետև պետք է ստեղծել համապատասխան հաղորդակցական իրադրություններ, որոնք խթանում են երկխոսությունը, սովորողների փոխներգործությունը և խոսքային մտադրությունների իրականացումը։

Յենվելով ֆիլմի վրա կարելի է կազմել վարժությունների համակարգ ու թեստեր, որոնք կօգնեն ոչ միայն բառային, այլ և քերականական կառույցները մարզել ու ու ստուգել ու հարցում։ Ընտրելով տվյալ թեմային համապատասխան տեսաֆիլմ, որոշակի աշխատանք տանելով բառապաշարի և քերականական նյութի վերաբերյալ տվյալ նյութի թե ներմուծումը, և թե ամրապնդումն ու ամփոփումը կդառնա ավելի հետաքրքիր և արդյունավետ։

Գրականության ցանկ

1. Ամիրջանյան Յ. Ա., Ահալյան Ա. Ս. Մանկավարժություն, Երևան, 2004

2. Ասատրյան Լ. Թ., Կարապետյան Ա. Ս., Ասատրյան Մ. Ա., Ցոլակյան Թ. Տ. Կրթության համակարգի կառավարման հիմունքները, 1 մաս, Երևան 2003

3. Մանուկյան Ս., Մանկավարժագիտություն, Ե., 2002

4. Брагина Г.Б. Мастерство учителя на уроке М., 1992г

5. Օտար լեզուները Հայաստանում 2015 Անահիտ Կիշմիշյան Վ. Բրյուսովի անվան ԵՊԼՀ.

6. Օտար լեզուները Հայաստանում 2007 Էլիզա Ղազարյան, Վ. Բրյուսովի անվան ԵՊԼՀ.